

Recensent: Adelheid Mensink

Priscilla Looij: 'Hoera? Ik ben moeder' Uitgeverij Boekscout, Soest 2007.
ISBN 9789088340307 Zie ook: www.boekscout.nl (Post natale Depressie (PND)/ED/1)

Soort boek/Stijl/Ziekte: Dit boekje vertelt over de perinatale depressie waar de schrijfster Priscilla Looij in terecht kwam direct bij de geboorte van haar eerste dochtertje. Ze beschrijft hoe ze de neerwaartse spiraal van onbeheersbaar verdriet en woede zelf niet kon doorbreken en pas na een jaar wilde toegeven dat ze professionele hulp nodig had.

Via de huisarts krijgt ze bij het RIAGG therapie in combinatie met antidepressiva zodat ze uiteindelijk een band met haar dochtertje kan opbouwen en ook kan gaan genieten van het moederschap.

De titels van de hoofdstukken hebben als herkomst "Het regent zonnestrallen", Acda en de Munnik.

Over de schrijfster: Ten tijde van het uitkomen van het boek was Priscilla 28 jaar oud. Ze woonde op dat moment samen met haar vriend en twee dochtertjes in Oude Tonge, Zuid Holland. Verder werkte ze twee dagen per week als groepsleidster in de kinderopvang.

Korte beschrijving: Als Priscilla in maart 2002 zwanger blijkt te zijn is ze ontzettend gelukkig. Dat geluk viel weg vanaf het moment dat ze beviel van een dochtertje, Kyara.

Direct al voelde ze niets voor het baby'tje en dat bleef zo. Haar hele leven was overhoop gegooid door dat kleine meisje. Als reactie hield ze heel strakke schema's aan bij de verzorging van Kyara omdat ze dan beter kon plannen wanneer ze zou kunnen stofzuigen, wassen en heel veel andere huishoudelijke zaken afhandelen. Priscilla moest en zou haar geplande taken afkrijgen voordat Kyara haar weer nodig had. Ze had niet in de gaten dat ze hierdoor nooit eens een beetje tijd overhield voor zichzelf. Ze draaide volledig door en kreeg heftige huilbuien, woede aanvallen en depressieve gevoelens. Ze was niet in staat om een band op te bouwen met haar dochtertje.

Na een jaar zo te zijn doorgegaan kreeg ze professionele hulp. Via de huisarts was ze verwezen naar het RIAGG en daar kreeg ze bij een psychotherapeut cognitieve gedragstherapie in combinatie met antidepressiva.

Langzaam maar zeker knapt Priscilla op en als Kyara vier jaar is, krijgt Priscilla tot haar eigen verbazing en ook wel schrik de wens om een tweede kindje te krijgen. Daarvoor moet ze eerst de antidepressiva afbouwen, wat niet gemakkelijk is, maar het lukt haar wel zonder weer terug te vallen.

Begin 2007 is ze zwanger en in november wordt een tweede dochtertje, Chloë, geboren. Priscilla is zielsgelukkig als ze direct na de geboorte merkt dat ze onmiddellijk heftige moedergevoelens heeft.

Het boek is ten einde wanneer Chloë negen weken oud is. Priscilla heeft het gevoel dat haar leven helemaal compleet is met haar twee dochters, haar vriend en een hond en vooral dat ze het allemaal aankan en er ook van geniet.

Wat opviel: In het verhaal staat de schrijfster zelf heel centraal, terwijl ze toch ook wel steun lijkt te krijgen van haar moeder en haar vriend, met wie ze samenwoont. Tussen de regels door kan gelezen worden dat hij wel begrip

opbrengt voor de problemen van de kersverse moeder en dat hij helpt bij de verzorging van de baby, voor zover zijn werk dat toelaat.

Door vooral over haar eigen gevoelens, los van haar omgeving, te schrijven geeft zij de lezer extra de indruk hoe eenzaam ze zich een jaar lang voelde in haar ellende en er niet voor uit durfde te komen dat ze het moederschap niet leuk vond en het ook niet aankon.

Citaten: Pag. 14: ‘Ik weet nog dat ik haar in mijn armen kreeg en dat ik tegen m’n moeder zei: “Zo, ze is helemaal van mij.” Op dat moment voelde het al niet echt oprecht aan.’

Pag. 19: ‘Voor de buitenwereld en zelfs voor Ries leek het alsof ik het prima deed en er geen moeite mee had.’ [...] Het begon langzaam tot me door te dringen dat ik mijn leven niet meer in de hand had, dat alles nu om dat kleine hummeltje draaide. Daar had ik misschien nog wel het meeste moeite mee; ik kon mijn dag niet inplannen zoals ik dat wilde.’

Pag. 28: ‘Uiteindelijk werd het voor mijn familie en ook voor mezelf duidelijk dat het al te ver heen was om nog zelf opgelost te kunnen worden. Mijn moeder heeft het initiatief genomen en de radars in werking gezet. En ik... ik was hier zo gelukkig mee dat ik mij hier aan vastgeklampt heb als een drenkeling aan een reddingsboei...’.

Pag. 35: ‘Het grappige was dat de psycholoog in kwestie zelf duidelijk zwanger was. Ik had sterk de neiging om te zeggen: “Wacht maar tot het kindje er is! Kijken of je dan nog zo sereen kan vragen wat je erbij voelt”.’

Pag. 47: ‘Als ik een baby op televisie zag, dacht ik gelijk: “Oh wat schattig!” In plaats van: “Wacht maar moeder, zo leuk is het helemaal niet”.’

Pag. 57: ‘Daar was ze dan, mijn tweede kleine wereldwonder; Chloë. En oh, wat voelde dit al anders dan bij Kyara.’